

สิทธิหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาและพยาน
ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา
ตามกฎหมาย ก.ค.ศ พ.ศ. 2550

กลุ่มกฎหมายและคดี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตราด

ผู้ถูกกล่าวหาคือใคร ?

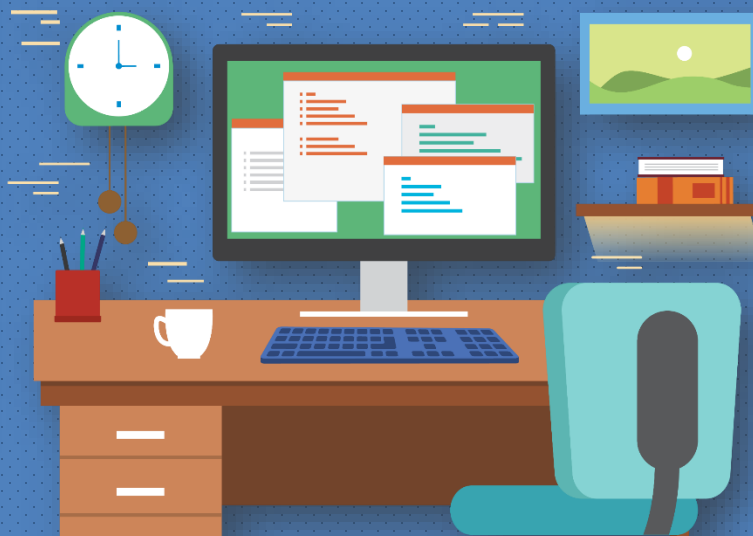
“ผู้ถูกกล่าวหา”

หมายถึง บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดในทางอาญา
ทางวินัยหรือจรรยาบรรณ หรือกระทำการอันฝ่าฝืน
กฎหมายอื่น

เคยสงสัยกันหรือไม่ว่า.....
เมื่อตกเป็นผู้ถูกกล่าวหาแล้ว
เราจะมีสถานะเป็นอย่างไร?

นั่นละสิ....?

โปรดอย่าเข้าใจผิด!!

“ผู้ถูกกล่าวหา”

ยังไม่ใช่ “ผู้กระทำผิด”

กฎหมายให้สิทธิในการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์
จนกว่าก.ค.ศ.จะตัดสินว่ามีความผิด

ทุกคนมีสิทธิต่อสู้คดี พิสูจน์ความผิด /บริสุทธิ์

สิทธิหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาและพยาน

เรื่องสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาและพยานนั้น
ได้บัญญัติไว้ในหมวด 2 ของกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการ
สอบสวนพิจารณา พ.ศ 2550 ข้อ ๗ จนถึงข้อ 13

เรามาทำความเข้าใจกันดีกว่า....

ข้อ ๗

ในระหว่างการสอบสวน จะนำเหตุแห่งการถูกสอบสวนมาเป็นข้ออ้างในการดำเนินการใด ให้กระทบต่อสิทธิของผู้ถูกสอบสวนไม่ได้ เว้นแต่กรณีถูกสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

“กระทบสิทธิ” คืออะไร ?

เป็นที่เข้าใจได้โดยทั่วไปอยู่แล้วว่า ประชาชนคนไทยทุกคนมีสิทธิเสรีภาพตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ในการดำเนินการใด ๆ ที่อยู่ภายใต้กฎหมาย ซึ่งคำว่ากระทบสิทธินั้น ก็มีความหมายอย่างตรงตัว คือหมายถึง การใด ๆ ที่ตามที่บุคคล ๆ หนึ่งถูกละเมิดสิทธิ จนทำให้การใช้สิทธิของตนพึงจะได้รับตามกฎหมายนั้นทำไม่ได้อย่างไม่เต็มที

กฎ ก.ค.ศ. ข้อ ๗ นี้ ถ้าแปลเป็นภาษาทั่วไปก็จะหมายความว่า

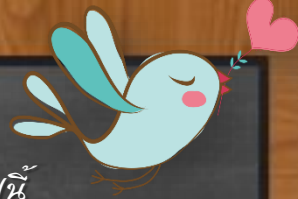
ในระหว่างที่มีการสอบสวนการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงหรือวินัยอย่างร้ายแรงนั้น จะไม่มีใครที่สามารถใช้การที่ผู้ถูกสอบสวนซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างการดำเนินการสอบสวนการกระทำความผิด ๆ ไม่ว่าจะอยู่ในขั้นตอน ไหนก็ตาม มาอ้างเพื่อจะดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งกับผู้ถูกสอบสวน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

นาย ก. ตำแหน่งครูผู้ช่วย โรงเรียนวัดสันศรีท้าวธรรม ได้ตกเป็นผู้ถูกกล่าวหาในกรณีกระทำความผิดเกี่ยวกับการละทิ้งคาบสอนเพื่อไปทำธุระส่วนตัว โดยมีชาวบ้านในละแวกโรงเรียนพบเห็น และได้แจ้งมายังโรงเรียนบ่อยครั้ง ผู้อำนวยการโรงเรียนได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงขึ้น ปรากฏว่าคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่ามีมูลความผิดจริง และได้รายงานให้ผู้อำนวยการโรงเรียนทราบ ต่อมาผู้อำนวยการโรงเรียนจึงได้มีคำสั่งให้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง เพื่อสอบสวน นาย ก. ขึ้น แต่ในระหว่างที่อยู่ในช่วงของการสอบสวนดังกล่าว วันหนึ่ง นาย ก. มีอาการปวดศีรษะและคลื่นไส้ จึงได้แจ้งกับผู้อำนวยการโรงเรียนว่าขออนุญาตลาป่วย 1 วัน เพื่อพักรักษาตัวให้หายเป็นปกติ ผู้อำนวยการโรงเรียนกลับไม่อนุญาตให้ นาย ก. ใช้สิทธิลาป่วย โดยกล่าวอ้างว่า ขณะนี้อยู่ในระหว่างการสอบสวนการกระทำความผิดวินัยของ นาย ก. จึงไม่อนุญาตให้ นาย ก. ลากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น เช่นนี้ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดสันศรีท้าวธรรมไม่สามารถกล่าวอ้างเหตุที่ไม่ยอมให้ นาย ก. ลาป่วยได้ตามกฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการสอบสวนพิจรรยา พ.ศ. 2550 ข้อ 7

ขอ.ไม่อยู่ กับหน่อขี้ดักล่า...

ผู้ถูกกล่าวหาสิทธิคัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวน ถ้าผู้นั้นมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(1) รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำการในเรื่องที่กล่าวหา

(2) มีประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน

(3) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ถูกกล่าวหา

(4) เป็นผู้กล่าวหา หรือเป็นคู่หมั้น คู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน พี่น้องร่วมบิดามารดาหรือร่วมบิดาหรือมารดา ลูกพี่ลูกน้อง
นับได้เพียงภายในสามชั้นหรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางแต่งงานนับได้เพียงสองชั้นของผู้กล่าวหา

(5) เป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ของผู้กล่าวหา

(6) มีเหตุอื่นซึ่งน่าเชื่ออย่างยิ่งจะทำให้การสอบสวนเสียความเป็นธรรมหรือไม่เป็นกลาง

การคัดค้านให้กระทำภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือนับแต่วันที่ทราบสาเหตุ
แห่งการคัดค้าน โดยทำเป็นหนังสือแสดงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสือคัดค้านด้วยจะทำให้การสอบสวน
ไม่ได้ความจริงและความยุติธรรมอย่างไรขึ้นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือส่งทางไปรษณีย์ตอบรับก็ได้ และให้ผู้สั่งแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนส่งสำเนาหนังสือคัดค้านและแจ้งวันที่ได้รับหนังสือคัดค้านให้ประธานกรรมการทราบและรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน
พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ถูกคัดค้านทราบ ในการนี้ให้หยุดการสอบสวนไว้ก่อน

ในการพิจารณาเรื่องการคัดค้าน ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม
และให้สั่งการภายในสิบห้าวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสือคัดค้าน พร้อมทั้งส่งเหตุผลในการพิจารณาลี้ภัยด้วย เมื่อผู้สั่งแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนวินิจฉัยสั่งการอย่างใดแล้วให้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและส่งเรื่องให้ประธานกรรมการรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน

ในกรณีที่เห็นว่าการคัดค้านมีเหตุผลรับฟังได้ ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งให้ผู้ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็น
กรรมการสอบสวน และสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนขึ้นใหม่แทน ทั้งนี้ ให้นำข้อ 3 และข้อ 5 มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามองว่าการคัดค้าน
ไม่มีเหตุผลพอที่จะรับฟังได้ ให้สั่งยกการคัดค้านนั้น การสั่งยกการคัดค้านให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่พิจารณาลี้ภัยอย่างหนึ่งอย่างใดภายในสิบห้าวันทำการตามวรรคสาม
ให้ถือว่ากรรมการสอบสวนที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน และให้ประธานกรรมการรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนเพื่อดำเนินการตามข้อ 6 ต่อไป

การพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวนไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ทำไมมันถึงยาวแหละว๊านี้...

อ่านแล้วโคตรงเลขครับ
พี่น้องครับ...

ใจเย็น ๆ อย่าเพิ่งรีบงง 😂

หลักการสังเกตตาม ข้อ 8 นั้น นอกจากใน (1) ที่กล่าวไว้โดยชัดแจ้งว่า กรรมการสอบสวนคนใดเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ที่ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำในขณะนั้น ต่อมาควรไปดูความหมายของคำว่า “ผู้มีส่วนได้เสีย” ซึ่งเป็นคำสำคัญโดยมีหมายความว่า....

“ปัจเจกบุคคลที่ได้รับผลกระทบ ทั้งทางบวกและลบจากผลของการตัดสินใจกล่าวหา”

ซึ่งพิจารณาแล้วจะเห็นว่าใน (2) จนถึง (6) ของข้อที่ 8 นั้น บุคคลทุกคนที่กล่าวมา ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลผู้มีส่วนได้เสียทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม เช่น การมีสาเหตุโดยตรงคือกับผู้ถูกกล่าวหา แนนอนเชื่อได้ว่าการใช้อารมณ์บางครั้งย่อมอยู่เหนือเหตุผลโดยคาดหมายเอาไว้ได้เลยว่าต้องกระทำการออกมาในรูปแบบของการแกล้งแค้น หรือ การเป็นคู่สมรสหรือเป็นบุตรของผู้ถูกกล่าวหา ที่หลักโดยธรรมชาติ ย่อมไม่มีใครเห็นคนที่ตัวเองรักต้องโดนลงโทษอย่างแนนอน ซึ่งการเป็นผู้มีส่วนได้เสียเหล่านี้เอง จึงทำให้การสอบสวนไม่ได้รับความยุติธรรมอย่างที่ควรจะเป็น ผู้ถูกกล่าวหาต้องดำเนินการคัดค้านกรรมการสอบสวนภายในระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ใน ข้อ 8

ผู้ถูกกล่าวหาสิทธิคัดค้านผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถ้าผู้นั้นมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดตามข้อ ๘ บรรคหนึ่ง

การคัดค้านตามวรรคหนึ่งให้กระทำได้ภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปหนึ่งชั้นของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ในการพิจารณาเรื่องการคัดค้าน ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปหนึ่งชั้นของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม และให้สั่งการภายในสิบห้าวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสือคัดค้าน พร้อมทั้งแสดงเหตุผลในการพิจารณาสั่งการด้วย เมื่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปหนึ่งชั้นของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินิจฉัยสั่งการอย่างใดแล้วให้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและส่งเรื่องให้ประธานกรรมการรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน

ในกรณีที่เห็นว่าการคัดค้านมีเหตุผลรับฟังได้ ให้สั่งให้ผู้นั้นพ้นจากการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวนตามข้อ 40 และข้อ 41 รวมทั้งการพิจารณาสั่งการตามผลการสอบสวนที่เสร็จสิ้นแล้วและให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปหนึ่งชั้นของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ดังกล่าวเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาหรือสั่งการแทน ถ้าเห็นว่าการคัดค้านไม่มีเหตุผลพอที่จะรับฟังได้ ให้สั่งยกการคัดค้านนั้น ทั้งนี้การสั่งยกการคัดค้านให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่ผู้พิจารณาการคัดค้านไม่พิจารณาสั่งการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในสิบห้าวันทำการตามวรรคสาม ให้ถือว่าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวนตามข้อ 40 และข้อ 41 รวมทั้งการพิจารณาสั่งการตามผลการสอบสวนที่เสร็จสิ้นแล้วและให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปหนึ่งชั้นของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาดังกล่าว เป็นผู้มีอำนาจพิจารณาหรือสั่งการแทน

การพ้นจากการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวนหรือสั่งการตามผลการสอบสวนที่เสร็จสิ้นแล้วตามวรรคสี่และวรรคห้า ไม่กระทบถึงการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ 10

ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนต้องให้ผู้ถูกกล่าวหามีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน เว้นแต่จะมีผลทำให้ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎ ก.ค.ศ. นี้กำหนดต้องล่าช้าออกไป หรือปรากฏโดยสภาพเห็นได้ชัดว่าการให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ รวมทั้งมีสิทธิขอตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจงหรือป้องกันสิทธิของตนได้

การอ้างพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะนำพยานหลักฐานมาเองหรือจะอ้างพยานหลักฐานแล้วขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานหลักฐานนั้นมาก็ได้

กรณีศึกษาจากศาลปกครอง

นางสาวพกาเป็นพนักงานจ้างตามภารกิจ ตำแหน่งครูผู้ดูแลเด็กอนุบาลและปฎิบัติสอนวิชา สังเกต เทศบาลตำบลแห่งหนึ่ง ถูกร้องเรียนว่าประพฤติชั่วไม่เหมาะสมกับเด็กนักเรียนและผู้ปกครอง นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ในกรณีดังกล่าว ในการสอบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบสวนได้มีการสอบปากคำพยานบุคคลจำนวน 6 ปาก และให้นางสาวพกา ในฐานะผู้ถูกกล่าวหาชี้แจง โดยที่ ไม่ได้ มีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้นางสาวพกาได้ทราบ ตามความจำเป็นแก่กรณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อกล่าวหาของพยานบุคคลดังกล่าวด้วย ทำให้นางสาวพกาไม่มีโอกาสได้รับทราบข้อเท็จจริง อย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน โดยนายกเทศมนตรีได้มีคำสั่งลงโทษว่ากล่าวตักเตือน ซึ่งนางสาวพกาเห็นว่า ในการสอบสวน ข้อเท็จจริง คณะกรรมการไม่ได้ให้โอกาสตน ได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาส ได้โต้แย้งและแสดง พยานหลักฐาน จึงได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อนายกเทศมนตรี แต่ก็ไม่ได้ได้รับการพิจารณาแต่ประการใด นางสาวพกาจึงนำคดีมาขึ้นฟ้องนายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดี) ต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่ง ลงโทษดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดท่านพิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายของคดีนี้อย่างครบถ้วนแล้ว เห็นว่า...

ในการ ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทั่วไป แม้ผู้บังคับบัญชาจะมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลผู้ใต้บังคับบัญชา ให้ปฏิบัติหน้าที่ ราชการให้เป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนของทางราชการ ซึ่งรวมถึงการว่ากล่าวตักเตือน ผู้ใต้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติหน้าที่โดยถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของทางราชการด้วยก็ตาม

แต่การว่ากล่าวตักเตือนนางสาวพกา เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายในการดำเนินการทางวินัย ตามข้อ 23 ข้อ 24 ประกอบข้อ 69 วรรคสาม ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุบลราชธานี เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการ สอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ 16 มกราคม 2545 จึงไม่ใช่อำนาจ ทั่วไปของผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นมาตรฐานภายในฝ่ายปกครองดังกล่าว กรณีจึงเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของนายกเทศมนตรี ในการดำเนินการทางวินัย ซึ่งมีผลกระทบ ต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ของนางสาวพกา อันมีลักษณะ เป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

กรณีศึกษาจากศาลปกครอง (ต่อ)

ดังนั้น นายกเทศมนตรีต้องให้ออกาสนางสาวพกาได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนเกี่ยวกับการให้ข้อคำของพยานบุคคลทั้ง 6 ราย ซึ่งเป็นพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและนายกเทศมนตรีใช้ประกอบการวินิจฉัยความผิดของนางสาวพกา

เมื่อนายกเทศมนตรีไม่ได้ให้ออกาสดังกล่าวแก่นางสาวพกา และไม่ใช้กรณีที่เป็นข้อยกเว้นให้เจ้าหน้าที่ไม่ต้องแจ้งให้คู่กรณีทราบ ตามมาตรา 30 วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 จึงเป็นการขัดต่อมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบข้อ 23 วรรคหนึ่งและวรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุบลราชธานี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษ ทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ 16 มกราคม 2545 การที่นายกเทศมนตรีมีหนังสือว่ากล่าวตักเตือนนางสาวพกา จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้เพิกถอนหนังสือว่ากล่าวตักเตือนดังกล่าว

ข้อ 11

ในการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกกล่าวหาจะมีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาร่วมฟังการสอบสวนก็ได้ แต่จะให้ถ้อยคำหรือตอบคำถามแทนผู้ถูกกล่าวหา หรือเสนอความเห็นใดแก่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้

ข้อ 12

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยาน ให้บุคคลนั้นมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด

ข้อ 13

ในการสอบสวน ถ้ามีการอ้างเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นพยาน ให้ถือเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้นที่จะต้องอำนวยความสะดวก ให้ความคุ้มครองพยานจากการถูกกลั่นแกล้งหรือการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมจากการปฏิบัติหน้าที่ของพยานนั้น และประสานงานกับสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อเป็นพยานแตกต่างในกรณีที่ถูกฟ้องร้องในคดีแพ่งหรือคดีอาญา

เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ไปให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนในฐานะพยาน ให้ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ในกรณีที่พยานมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอำนวยความสะดวกและให้ความคุ้มครองแก่พยานผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการอย่างเหมาะสมตามควรแก่กรณี

ขอบคุณนะครับ